

บทที่ 2

การเลี้ยงลูกให้เป็นคนดี

เนื้อหาบทที่ 2

การเลี้ยงลูกให้เป็นคนดี

2.1 เลี้ยงลูกอย่างไรให้เป็นคนเก่งและดี

- 2.1.1 ครอบครัว 4 ประเภท
- 2.1.2 ความรู้ในการเลี้ยงดูลูก
- 2.1.3 คุณสมบัติของลูกที่ดีมีอะไรบ้าง
- 2.1.4 บ่อเกิดนิสัยของลูกมาจากที่ใด
- 2.1.5 เลี้ยงลูกอย่างไรให้ไม่โง่
- 2.1.6 เลี้ยงลูกอย่างไรให้ไม่แสบ
- 2.1.7 เลี้ยงลูกอย่างไรให้ไม่ล้าใจ
- 2.1.8 ความดีสร้างความเก่งให้ลูกได้อย่างไร

2.2 ฆ่าด้วยรัก ... พ่อแม่เข้าข้างลูกเมื่อทำผิด

- 2.2.1 อย่าเข้าข้างลูกเมื่อทำผิด
- 2.2.2 เข้าใจหลักการถ่ายทอดนิสัย
- 2.2.3 อย่าปล่อยให้เด็กทำผิดจนเป็นนิสัย
- 2.2.4 รักลูกให้ถูกวิธี

2.3 สืบหาบทสำคัญที่ทำให้พ่อแม่ได้ลูกดี

2.4 ทำอย่างไรลูกจะไม่เสียคน

2.5 ฝึกลูกให้ประหยัด...หลักประกันอนาคตของวงศ์ตระกูล

2.6 เลี้ยงลูกไม่ปลูกวินัย

2.7 พ่อแม่จำ...อย่าให้หนูเป็นลูกที่วี

2.8 ลูกติดอินเทอร์เน็ต

2.9 ลูกสาวแต่งตัวโป้

1. พ่อแม่จะเลี้ยงลูกให้ได้ดีต้องมีทั้งความรู้ที่ดี และเวลาในการอบรมสั่งสอน คุณสมบัติของลูกที่ดีต้องไม่แสบ ไม่โง่ ไม่ลั่นหัวใจ โดยฝึกลูกผ่านปัจจัย 4 ที่ใช้เลี้ยงลูกนั่นเอง จนเกิดเป็นนิสัย มีวินัย เคารพ อดทนขึ้นมาให้ได้

2. บุคคลแวดล้อมเด็กมีความสำคัญต่อการเป็นต้นแบบความดี การทำงาน การบริหารเวลา และการใช้ปัจจัย 4 ดังนั้นจึงต้องหาตัวอย่างดี ๆ ให้เด็กดู หาหนังสือดี ๆ ให้อ่าน หากครูดี เพื่อนดีให้

3. การที่จะสร้างสิ่งแวดล้อมที่ดีให้เด็กได้ ต้องป้องกันสิ่งไม่ดีให้เด็ก ๆ ไปด้วย โดยไม่ให้คบคนพาล การดูสื่อต่าง ๆ ที่เป็นพาล อบายมุข รวมถึงเรื่องการแต่งตัว เป็นต้น

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้รู้และเข้าใจดีกว่า ควรเพาะเลี้ยงเขาอย่างไรให้เติบโตทั้งกายและใจ อย่างเหมาะสม จนสามารถนำความรู้นี้มาใช้ประโยชน์ได้

2. เพื่อให้รู้ถึงสภาพแวดล้อมที่ดีและไม่ดีว่ามีผลต่อเด็ก และให้ตระหนักในการป้องกันสิ่งไม่ดี ส่งเสริมสิ่งที่ดีให้เด็กอย่างถูกวิธี

3. เพื่อให้พ่อแม่รู้วิธีเลี้ยงลูก และให้ผู้ที่ศึกษาได้รู้ขั้นตอนฝึกฝนอบรมเด็กอย่างถูกต้องเพื่อให้เป็นเด็กที่ดีได้

บทที่ 2

การเลี้ยงลูกให้เป็นคนดี

2.1 เลี้ยงลูกอย่างไรให้เป็นคนเก่งและดี

โลกของเราทุกวันนี้เล็กลงไปนิดใจ การเปลี่ยนแปลงภายนอกประเทศมีผลกระทบ ต่อสภาพเศรษฐกิจและสังคมในประเทศอย่างรวดเร็ว ความอยู่รอดของครอบครัว สังคม และ ประเทศ จึงขึ้นอยู่กับพ่อแม่ว่ามีความรู้ ความสามารถ และความดีมากน้อยเพียงใดในการเลี้ยง ลูกให้เป็นคนเก่งและคนดี

การเลี้ยงลูกให้เป็นคนดีควบคู่กับการเป็นคนเก่ง เป็นเรื่องใหญ่ที่พ่อแม่จะไม่สนใจ ศึกษาหาความรู้ไม่ได้อีกแล้ว เก่งแต่ไม่ดีก็ไปไม่รอด ดีแต่ไม่เก่งก็ไม่ทันโลก ต้องทั้งเก่งและดี จึงจะทันโลก และพาส่วนรวมไปรอด

บางครอบครัว พ่อก็เป็นคนดี แม่ก็เป็นคนดี ลูกก็เป็นเด็กฉลาด แต่พ่อแม่เลี้ยงลูก ไม่เป็น ผลสุดท้ายลูกกลับกลายเป็นเด็กมีปัญหาโดยที่พ่อแม่ก็หาสาเหตุไม่เจอว่าตนเอง บกพร่องที่ใด

2.1.1 ครอบครัว 4 ประเภท

การที่พ่อแม่จะเลี้ยงลูกให้เป็นคนเก่งและดีได้ ต้องมีสิ่งสำคัญ 2 ประการนี้ให้แก่ลูก อย่างต่อเนื่อง

1) ความรู้ในการเลี้ยงลูกให้เป็นคนเก่งและดี

2) เวลาสำหรับการสั่งสอน-ฝึกฝน-อบรมลูกให้เป็นคนเก่งและดี

แต่เพราะพ่อแม่บางครอบครัวสามารถให้สิ่งสำคัญ 2 ประการนี้ได้ไม่เท่ากัน ทุกวันนี้เราจึงได้เห็นครอบครัว 4 ประเภทเกิดขึ้นในสังคม

ประเภทที่ 1 มีเวลา แต่ไม่มีความรู้

ประเภทที่ 2 มีความรู้ แต่ไม่มีเวลา

ประเภทที่ 3 ไม่มีความรู้และไม่มีเวลา

ประเภทที่ 4 มีความรู้และมีเวลา

ครอบครัว 3 ประเภทแรก เป็นครอบครัวที่ลูกได้รับการอบรมสั่งสอนให้เป็นคนดี น้อยมาก แม้อยู่ในครอบครัวที่มีฐานะเงินทองดี แต่ก็เหมือนถูกปล่อยไปตามยถากรรม ลูกมีโอกาสที่จะเสียคนได้มาก เพราะมีเวลาออกนอกกลุ่มนอกทางโดยที่พ่อแม่ไม่รู้ตัว

ครอบครัวประเภทที่ 4 เป็นครอบครัวที่ลูกได้รับการถ่ายทอดทั้งความรู้ความสามารถ และความดีอย่างเต็มที่ เพราะพ่อแม่ให้ทั้งความรู้ และเวลาแก่ลูกอย่างต่อเนื่อง ไม่ปล่อยลูก ไปตามยถากรรม แม้ฐานะทางเศรษฐกิจอาจจะไม่ดี แต่ลูกย่อมมีความสามารถในการสร้าง หลักฐานชีวิตของตนเองได้อย่างแน่นอน

2.1.2 ความรู้ในการเลี้ยงดูลูก

จากการศึกษาค้นคว้า ทำให้ได้มีโอกาสพบหลักการเบื้องต้นในพระพุทธศาสนา ที่ใช้เลี้ยงลูกให้เป็นคนเก่งและดี จากหนังสือเล่มหนึ่งชื่อ **“เลี้ยงลูกอย่างไรให้เมืองไทยได้ เยาวชนดี”** ของ **มูลนิธิพัฒนาการศึกษาเพื่อศีลธรรม** จึงได้ขออนุญาตสรุปเนื้อหาามาเล่าสู่ กันฟังแบบพอเข้าใจ หากมีประเด็นใดที่ผู้อ่านยังอยากจะทราบรายละเอียดเพิ่มเติม ก็สามารถ ศึกษาได้จากหนังสือเล่มดังกล่าว จะช่วยให้ภาพการเลี้ยงลูกชัดเจนขึ้นได้โดยไม่ยาก

พ่อแม่ที่เป็นผู้มีความรู้ความสามารถมากพอจะเลี้ยงดูลูกให้เป็นคนเก่งและคนดีได้จริง จะต้องสามารถอธิบาย 4 ประเด็นต่อไปนี้ได้ชัดเจน ตั้งแต่ก่อนจะคิดมีลูกด้วยกัน นั่นคือ ต้องรู้ว่า

- 1) ลูกที่ดีต้องมีคุณสมบัติอะไรบ้าง
- 2) นิสัยที่ดีและเลวของลูกเกิดขึ้นมาได้อย่างไร
- 3) ทำอย่างไรจึงสามารถเพาะนิสัยที่ดีเกิดขึ้นในตัวลูกได้สำเร็จ
- 4) ความดีสร้างความเก่งให้แก่ลูกได้อย่างไร

เพราะทั้ง 4 ประเด็นนี้เป็นความรู้ที่พ่อแม่ควรรู้ก่อนจะมีลูก โดยพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระบรมศาสดาของชาวพุทธได้ทรงมีคำสอนเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้ดังนี้

2.1.3 คุณสมบัติของลูกที่ดีมีอะไรบ้าง

คุณสมบัติของลูกที่ดี มี 3 ประการ โดยปุ่ยาตายายได้นำมาจากคุณสมบัติหลัก 3 ประการของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และใช้สำนวนง่าย ๆ พูดว่า

1. ไม่แสบ (มาจากพระบริสุทธิ์คุณ)
2. ไม่โง่ (มาจากพระปัญญาธิคุณ)
3. ไม่แล้งน้ำใจ (มาจากพระมหากรุณาธิคุณ)

เด็กคนใดที่มีคุณสมบัติ 3 ข้อนี้ เรียกว่า **“ลูกที่ดี”** ซึ่งจะเป็นเด็กที่มีความพร้อมต่อการจะรับถ่ายทอดวิชาความรู้ต่าง ๆ จากครูอาจารย์ ลูกป้าน้าอา นอกจากนี้ยังเป็นฐานรองรับการต่อยอดคุณธรรมอื่น ๆ ให้เจริญยิ่ง ๆ ขึ้นไปได้ด้วย อุปมาเหมือนที่ดินดี นำพืชไร่ พืชสวนมาปลูก ก็ย่อมได้ผลผลิตดีทั้งนั้น

2.1.4 บ่อเกิดนิสัยของลูกมาจากที่ใด

เมื่อพ่อแม่ทราบแล้วว่า คุณสมบัติของลูกที่ดีต้องไม่โง่ ไม่แสบ ไม่แล้งน้ำใจ ก็มีคำถามขึ้นมามีว่า แล้วจะเพาะคุณสมบัติเหล่านี้ขึ้นมาได้อย่างไร

การเพาะคุณสมบัติ ก็คือ การเพาะนิสัย

นิสัย คือ ความคุ้น หรือพฤติกรรมประจำตัวของแต่ละคนที่เกิดจากการคิด พูด ทำบ่อย ๆ อยู่เป็นปกติ แล้วมีผลต่อการเกิดความคิดหรือความชั่วในตัวคนเรา

ถ้าปล่อยให้ลูก คิด พูด ทำในสิ่งที่ผิด แม้ในเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ อยู่บ่อย ๆ ลูกจะเกิดความคุ้นกับการทำความผิดจนเป็นนิสัย และอาจลุกลามให้กลายเป็นคนเลวได้ในอนาคต

ในทำนองเดียวกัน ถ้าฝึกให้ลูกคิด พูด ทำในสิ่งที่ดี แม้ในเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ อยู่บ่อย ๆ ลูกก็จะเกิดความคุ้นกับการทำสิ่งที่ถูกต้องจนเป็นนิสัย และก็จะกลายเป็นคนดีได้ในอนาคต

สิ่งที่คนเราคิด พูด ทำซ้ำ ๆ บ่อย ๆ มี 3 เรื่อง คือ

- 1) ปัจจัย 4
- 2) งานที่ทำ
- 3) กิจวัตรประจำวัน

ยกตัวอย่างเช่น นิสัยที่เกิดจากการใช้ปัจจัย 4

เด็ก 3 คน แม่ให้นมในเวลาที่ไม่เหมือนกัน ก็ได้นิสัยไม่เหมือนกัน

เด็กคนแรก แม่ให้นมไม่เป็นเวลา พอเด็กหิว ไม่ได้กิน ต้องร้องไห้เกรี้ยวกราด เด็กจึงได้นิสัยเจ้าโทสะ ต้องอาละวาดก่อนจึงจะได้กิน แล้วก็ติดนิสัยว่าอยากได้อะไร ต้องประท้วง ต้องทำลาย เหมือนพ่อแม่ได้ลูกเลื้อมาเลี้ยงไว้

เด็กคนที่สอง แม่ให้หมดเวลา แม่เด็กไม่หิว นมก็ไหลเข้าปากของเด็กเอง เด็กก็เลยตัวอ้วนอารมณ์ดี แต่เขินไม่ขึ้น เพราะเฉื่อยฉะ ชี้เกียจเหมือนพ่อแม่ได้ลูกหมูมาเลี้ยงไว้

เด็กคนที่สาม แม่ให้นมเป็นเวลา ได้นิสัยตรงต่อเวลา สุขภาพแข็งแรง มีเหตุผล อารมณ์ดี รับผิดชอบ ตัดสินใจดี เลี้ยงง่าย เหมือนได้บัณฑิตนักปราชญ์มาอยู่ในบ้าน

เพราะฉะนั้นบ่อเกิดนิสัยดีและเลวของลูก ก็มาจากการฝึกให้ลูกคิดย้ำ พูด ทำ ผ่านปัจจัย 4 ผ่านงานที่ทำ และผ่านกิจวัตรประจำวันในทางดีหรือเลวนั่นเอง

ถ้าพ่อแม่จะเพาะคุณสมบัติของลูกที่ดี คือ ไม่โง่ ไม่แสบ ไม่แล้งน้ำใจให้แก่ลูกรัก ก็ต้องฝึกความเคารพ ความมีระเบียบวินัย และความอดทน โดยฝึกผ่านปัจจัย 4 ที่ลูกใช้ ฝึกผ่านงานที่ลูกรับผิดชอบ และฝึกผ่านกิจวัตรประจำวันของลูก นิสัยที่ดี คือ ไม่โง่ ไม่แสบ ไม่แล้งน้ำใจก็จะเกิดขึ้นมาประจำตัวลูกอย่างแน่นอน

2.1.5 เลี้ยงลูกอย่างไรให้ไม่โง่

เด็กที่จะไม่โง่นั้น พ่อแม่ต้องฝึกปัญญาของลูกผ่านความเคารพ

ความเคารพ คือ ความตระหนักซาบซึ้งในคุณค่าและคุณประโยชน์ อย่างถูกต้องตามความเป็นจริงที่บุคคลนั้น หรือสิ่งของนั้นมีอยู่ประจำตัว

ปัญญาแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ ปัญญาทางโลก กับ ปัญญาทางธรรม

ปัญญาทางโลก คือ ความรู้วิชาการสำหรับการทำมาหากิน แต่ถ้าไม่มีศีลธรรม กำกับ เด็กก็อาจนำความรู้นั้นไปใช้ในทางที่ผิดได้ เช่น มีความรู้ทางเภสัช แต่ไม่นำไปผลิตยารักษาคน กลับนำไปผลิตเฮโรอีน ส่งไปขายทั่วโลกแทน เพราะฉะนั้นปัญญาในทางโลก ต้องควบคู่ไปกับปัญญาทางธรรมด้วย

ปัญญาทางธรรม คือ ปัญญาที่ใช้สำหรับการตัดสินใจ-ผิด ดี-ชั่ว บุญ-บาป ควร-ไม่ควรทำ ซึ่งเด็กจะต้องได้อาศัยจากการศึกษาคำสอนในพระพุทธศาสนา และฝึกภาคปฏิบัติด้วยการที่พ่อแม่นำลูกทำความเคารพปู่ย่าตายายเพื่อรับฟังโอวาท ฟังข้อคิดประสบการณ์ ความทันโลก ทันชีวิต ทันคนจากผู้ใหญ่

แหล่งแห่งปัญญาทางธรรมที่เคารพแล้วจะทำให้เกิดปัญญา มี 7 แหล่ง คือ

1. เคารพในพระพุทธ
2. เคารพในพระธรรม
3. เคารพในพระสงฆ์

4. เคารพในการศึกษา
5. เคารพในการฝึกสมาธิ
6. เคารพในความไม่ประมาท
7. เคารพในการปฏิสันถาร

แหล่งปัญญาทางธรรมทั้ง 7 ประการนี้ ยิ่งฝึกให้เด็กมองคุณค่าและคุณประโยชน์ตามความเป็นจริงได้ออกมามากเท่าไร ปัญญาทางธรรมของเด็กก็จะยิ่งมากขึ้นเท่านั้น

ถ้าเด็กคนใดได้พ่อแม่ที่ศึกษาธรรมะจากแหล่งปัญญาทางธรรมทั้ง 7 ประการนี้ เพื่อเตรียมตัวมาสอนลูกตั้งแต่ก่อนแต่งงานแล้ว ก็จะมีโชคดีมาก ๆ คือ พ่อแม่ก็จะได้ลูกมีบุญมาเกิด เป็นบัณฑิตนักปราชญ์ในบ้าน และลูกก็จะได้พ่อแม่ที่เป็นแหล่งปัญญาทางธรรมรอคอยอยู่แล้ว วงศ์ตระกูลนี้ก็จะมีแต่บัณฑิตนักปราชญ์มาเกิดเป็นลูกหลาน เพื่อมาสร้างความเจริญรุ่งเรืองให้แก่วงศ์ตระกูล

2.1.6 เลี้ยงลูกอย่างไรให้ไม่แสบ

เด็กที่จะไม่แสบนั้น พ่อแม่ก็ต้องฝึกเด็กให้มีวินัยทั้งทางโลกและทางธรรม ผ่านการใช้ปัจจัย 4 ผ่านงานในบ้าน และผ่านกิจวัตรประจำวัน โดยพ่อแม่ต้องทำให้ลูกดูเป็นตัวอย่างก่อน

วินัยทางโลก มี 4 ข้อ ได้แก่

1. วินัยต่อคำพูด

การฝึกวินัยต่อคำพูดมีหลักว่า พ่อแม่ต้องพูดวาจาสุภาสิตให้ลูกฟัง และจะต้องไม่โกหกให้ลูกดู ต้องชี้โทษของการโกหกให้ลูกฟังว่า การโกหกทำให้มาตรฐานใจเสีย และกลายเป็นคนหลง ๆ ลืม ๆ ลูกจึงจะมีวินัยต่อคำพูด

2. วินัยต่อเวลา

การฝึกวินัยต่อเวลามีหลักว่า ต้องฝึกให้ลูกตื่นเป็นเวลา กินเป็นเวลา นอนเป็นเวลา ตื่นเป็นเวลา คือ ตื่นแต่เช้าตรู่ เพื่อป้องกันให้ลูกไม่เห็นแก่นอน โดยเฉพาะลูกสาว ถ้าแต่งงานไปแล้วตื่นสาย จะเป็นต้นเหตุให้เกิดการหย่าร้างได้

นอนเป็นเวลา คือ นอนแต่หัวค่ำ เพราะถ้านอนดึก เด็กจะไม่อยากตื่นเช้า เวลาแม่มาปลุกก็ไม่อยากลุกขึ้น จึงข้อมเถียงพ่อแม่แต่เช้า กลายเป็นคนเจ้ามารยา

กินเป็นเวลา คือ ถึงเวลาอาหารต้องมาทานอาหารให้ตรงเวลา ถ้าเด็กคนใดเป็นโรคกระเพาะตั้งแต่เล็กแล้ว จะมีปัญหาไปตลอดชีวิตว่าไม่สามารถทำงานหนักได้ เจอความกดดันเมื่อไหร่ จะปวดท้องไส้ทันที

3. วินัยต่อความสะอาด

เด็กที่ไม่รักษาความสะอาด จะเข้าสังคมได้ยาก พ่อแม่จึงต้องสอนวิธีรักษาความสะอาดให้เป็น เช่น สอนให้อาบน้ำเป็น คือใช้น้ำน้อย สบู่บ่อย เวลาล้าง แต่สะอาด

4. วินัยต่อความเป็นระเบียบ

เด็กที่ขาดระเบียบ เวลาไปทำงานกับใคร จะเกิดปัญหาการกระทบกระทั่ง เพราะไม่เข้าใจเรื่องขั้นตอนการทำงาน ไม่รู้จักเตรียมงาน ไม่รู้จักการเก็บงาน จึงยากจะประสบความสำเร็จ

วินัยทางธรรม มีศีล 5 เป็นขั้นต้น

เด็กที่ไม่รักษาศีล 5 ถ้าโตขึ้นก็จะก่อปัญหาครอบครัว แล้วถ้าชีวิตพลิกผันก็เตรียมตัวเป็นอาชญากร ได้ในอนาคต เพราะว่า

ไม่รักษาศีลข้อ 1 เป็นต้นเหตุให้เกิดปัญหาอาชญากรรม

ไม่รักษาศีลข้อ 2 ทำให้เกิดปัญหาคอร์รัปชัน

ไม่รักษาศีลข้อ 3 ทำให้เกิดปัญหาการค้าประเวณี

ไม่รักษาศีลข้อ 4 ทำให้เกิดปัญหาการดื่มสุรา

ไม่รักษาศีลข้อ 5 ทำให้เกิดปัญหาอบายมุขครองเมือง

2.1.7 เลี้ยงลูกอย่างไรให้ไม่เลี้ยงน้ำใจ

เด็กที่จะไม่เลี้ยงน้ำใจนั้น ต้องถูกฝึกให้เป็นคนที่พึ่งตนเองได้ก่อนจึงจะสามารถช่วยเหลือคนอื่นได้ ซึ่งเรื่องนี้พ่อแม่ต้องฝึกลูกให้มีความอดทน ติดตัวไป

ถ้าดูผิวเผิน เด็กที่ไม่แสบ ไม่โง่ ก็น่าจะพอกับการเป็นคนดีแล้ว แต่ความจริงคือไม่พอ เพราะเกิดเป็นคนแล้ว ต้องให้ประโยชน์ส่วนรวมด้วย

ยกตัวอย่างเช่น ถ้าเราปลูกมะม่วงไว้ต้นหนึ่ง รดน้ำ พรวนดิน ใส่ปุ๋ย ผ่านมาสิบปี ปรากฏว่ามะม่วงก็ไม่ออกผลให้กินเสียที ในที่สุด ก็ต้องโค่นมะม่วงต้นนั้นทิ้งไป

ดังนั้นลูกของเราก็เหมือนกัน ถ้าเป็นคนเลี้ยงน้ำใจ ไปได้ดีก็จะยากจนขัดสนไปตลอดชีวิต ถึงคราวตนเองเดือดร้อนก็ไม่มีคนอยากยื่นมือมาช่วยเหลือเพราะเลี้ยงน้ำใจกับคนอื่นไว้มาก

การฝึกความไม่เลี้ยงน้ำใจให้แก่ลูกนั้น ต้องฝึกให้พึ่งตนเองผ่านความอดทน 4 ระดับ คือ

1. อดทนต่อความลำบากตรากตรำ จะทำให้ลูกเป็นคนหนักเอาเบาสู้ ไม่กลัวความลำบากตรากตรำต่าง ๆ

2. อดทนต่อทุกขเวทนา จะทำให้ลูกรู้จักดูแลสุขภาพตนเอง ไม่มีมายุ ไม่ป่วย การเมืองเพื่อเลี้ยงการเรียน

3. อดทนต่อการกระทบกระทั่ง จะทำให้ลูกทำงานเป็นทีม เป็นคนไม่มีปมด้อย ไม่วางปมเชื่อง ไม่ตีตนเสมอผู้ใหญ่ ทำให้รู้จักวางตัวให้เหมาะสมกับฐานะของตนเอง

4. อดทนต่อความเฝ้าหวนของกิเลส จะทำให้ลูกไม่เสียคนโดยง่าย โดยเฉพาะ ไม่ตกเป็นทาสของ 4 ส. คือ สุรายาเสพติด สุภาพบุรุษหรือสุภาพสตรี สดางค์ สรรเสริญเยินยอ ปัญหาต่าง ๆ ในบ้านเมืองเราที่เกิดขึ้นหนัก ๆ ก็เพราะข้อนี้เป็นประเด็นใหญ่

ยกตัวอย่างเช่น ปัญหาคอร์รัปชัน เกิดจากพ่อแม่ไม่ได้สอนให้ลูกอดทนต่อความ เฝ้าหวนใจ และไม่ได้ปลูกฝังคติประจำใจให้ลูกมาว่า ชื้อกินไม่หมดคดกินไม่นาน แถมยังไป ส่งเสริมให้ลูกบูชาเงิน ทั้ง ๆ ที่เงินไม่สามารถซื้อได้ทุกอย่าง เช่น ความบริสุทธิ์ใจ เป็นต้น

เมื่อลูกถูกฝึกให้เห็นเงินเหนือกว่าความดี พอเด็กโตขึ้น ก็เลยไม่เกรงกลัวอะไรทั้งนั้น ขอให้ได้เงินมาแบบผิด ๆ ก็ยอม โกงก็เอา แล้วตรงนี้เองที่ทำให้ประเทศไทยก้าวไปไม่ถึงไหน ทั้งที่มีทรัพยากรธรรมชาติดีกว่าหลายประเทศในโลก เช่น สิงคโปร์ เกาหลี ญี่ปุ่น เป็นต้น

2.1.8 ความดีสร้างความเก่งให้ลูกได้อย่างไร

หลังจากที่อ่านหนังสือเลี้ยงลูกอย่างไรให้เมืองไทยได้เยาวชนดีจบแล้ว ข้อคิดที่ได้ รับก็คือ ความเข้าใจในเรื่องความดีสร้างความเก่งให้ลูกได้อย่างไร ซึ่งสามารถอธิบายได้ดังนี้

เราทราบกันดีว่าเด็กทุกคนอยากเป็นคนดีด้วยกันทั้งนั้น แต่ว่าเด็กเป็นเสมือนผ้าขาว พ่อแม่เป็นคนย้อมสี ถ้าย้อมสีได้ถูกสีและถูกวิธี ก็ได้ผ้าสีสวย สว่างาม แต่ถ้าย้อมไม่ดี ก็จะได้ผ้าเสีย ใช้งานไม่ได้ และต้องทิ้งทั้งผืน แต่การเลี้ยงลูกให้เป็นคนดี ไม่ใช่การย้อมผ้าสี หากผิดพลาดแล้ว แก้ไขลำบาก

วิธีที่ถูกต้อง คือ บุคคลที่แวดล้อมตัวเด็กต้องทำตัวอย่างที่ดี ๆ ให้เด็กเห็น ตั้งแต่

- 1) พ่อแม่ต้องทำตัวอย่างดี ๆ ให้ลูกดู
- 2) ต้องหาเพื่อนที่ดีให้ลูกคบ
- 3) ต้องหาหนังสือที่ดีให้ลูกอ่าน
- 4) ต้องพาลูกไปกราบครูดี

เพราะบุคคลแวดล้อมเหล่านี้ จะสามารถเป็นต้นแบบที่ดีให้แก่เด็กใน 3 เรื่อง ต่อไปนี้ คือ

1) ต้นแบบการทำงานที่ถูกต้อง

2) ต้นแบบการบริหารเวลาที่ถูกต้อง

3) ต้นแบบการใช้ปัจจัย 4 ที่ถูกต้อง

สาเหตุที่เราสามารถเป็นต้นแบบใน 3 เรื่องนี้ได้ ก็เพราะบุคคลประเภทนี้จะมีบุคลิกลักษณะเฉพาะตัวอยู่ 3 ประการ คือ

1) รู้จักคุณค่าคุณภาพ

คนที่รู้จักคุณค่าคุณภาพ หมายถึง คนที่รับผิดชอบสิ่งใดแล้ว ต้องทำผลงานให้ **ออกมาดีที่สุด** การที่เขาทำได้อย่างนี้เพราะเขามีความสามารถในการกำหนดคุณภาพที่ดีได้ชัดเจน ทราบถึงวิธีการทำงานที่ทำให้งานมีคุณภาพดี เมื่อเขาลงมือทำงานก็ทำเต็มที่ สุดฝีมือ และรู้ทันอุปสรรคปัญหาที่ต้องระวังในการทำงานว่ามีอะไรบ้าง และหาทางระวังป้องกันแก้ไขได้อย่างรอบคอบก่อนปัญหาจะเกิดขึ้น

คนที่สามารถทำได้ขนาดนี้ ถ้าไม่เคยมีความเคารพในการศึกษา รู้จักให้เกียรติคน ไม่จับผิดคนอื่นมาก่อน ย่อมไม่มีทางได้ปัญญาขนาดนี้ เพราะคงไม่มีใครยินดีจะถ่ายทอดความรู้และประสบการณ์ของตนเองให้แก่คนที่ไม่ให้ความเคารพในความสามารถของคนอื่นอย่างแน่วนอน

ดังนั้นถ้าลูกของเราได้รับการฝึกเรื่องความเคารพมาจากบ้าน และได้เห็นตัวอย่างที่ดีจากบุคคลเหล่านี้ เขาจะกลายเป็นคนที่รู้จักคุณค่าของความเคารพ และรู้วิธีการคิดกำหนดคุณภาพของงาน รู้วิธีการทำงานที่ดี และรู้สิ่งที่ควรระวังในการทำงาน ซึ่งก็จะทำให้เขามีความเก่งในเรื่องการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพตามบุคคลต้นแบบไปได้ในที่สุด

2) รู้จักคุมเวลา

คนที่คุมเวลา หมายถึง **คนที่เป็่นนักวางแผนการทำงาน** ไม่ว่าจะทำงานใดก็สามารถมองทะลุได้เป็นขั้นเป็นตอน จัดลำดับได้ว่าอะไรควรทำก่อน ทำหลัง และแต่ละขั้นตอนควรใช้เวลาอย่างน้อยเพียงใด จึงจะทำได้เสร็จตามเวลา หรือถ้าทำเสร็จได้ก่อนเวลาก็ยิ่งดี

คนที่สามารถควบคุมเวลาในการทำงานได้ขนาดนี้ ถ้าไม่เคยได้รับการฝึกเรื่องวินัยในตัวเองสูง จะทำไม่ได้ เพราะเขาตระหนักดีว่าเวลาเป็นของมีค่า ผ่านไปแล้วเรียกคืนไม่ได้ นอกจากนำโอกาสที่ดีผ่านไปแล้ว ยังนำความแค้นมาให้อีกด้วย

ส่วนคนที่ไม่เคยทำอะไรเป็นเวลา จะติดนิสัยเอาแต่ใจตนเอง อยู่ดี ๆ จะกำหนดให้ทำเสร็จภายในเวลาเท่านั้นเท่านั้น เขาจะอึดอัดทำไม่ได้ เพราะฝึกวินัยมาน้อย แต่ทำตามใจทำตามอารมณ์ตนเองมากเกินไป จึงยากจะทำอะไรได้สำเร็จตามแผนงาน

คนที่ควบคุมเวลาได้ดีเยี่ยมขนาดนี้ เพราะเขาเคยฝึกความมีวินัยต่อเวลามาก่อน คือถูกฝึกให้กำหนดกิจวัตรและงานในแต่ละวันของตัวเองได้ล่วงหน้ามาก่อน ครั้นเมื่อมาทำงานก็ทำให้สามารถวางแผนงานได้อย่างเป็นขั้นเป็นตอน คำนวณเวลางานได้ดีเยี่ยม ไม่ผิดพลาด

ดังนั้นถ้าลูกของเราได้รับการฝึกวินัยมาจากที่บ้านส่วนหนึ่ง และได้เห็นแบบอย่างจากบุคคลที่วางแผนการใช้เวลาให้คุ้มค่าเช่นนี้ เขาจะกลายเป็นคนที่รู้คุณค่าของวินัย และจะทำให้เขาได้รับการฝึกวินัยในการใช้เวลาให้มีประสิทธิภาพมากขึ้นไปอีก เป็นการเพาะนิสัยให้เป็นคนไม่เอาแต่ใจตนเอง และส่งผลให้เขามีความเก่งในเรื่องการบริหารเวลาและการวางแผนงานตามบุคคลต้นแบบไปได้ในที่สุด

3) รู้จักคุมงบประมาณ

คนที่รู้จักคุมงบประมาณ หมายถึง คนที่สามารถวางแผนการใช้จ่ายงบประมาณได้อย่างมีประสิทธิภาพ ประหยัดสุดแต่ให้ประโยชน์สูง

คนที่คุมงบประมาณย่อมรู้ว่าสิ่งใดจำเป็นและไม่จำเป็นอย่างถูกต้องตรงความเป็นจริง เขาย่อมไม่ฟุ้งเฟ้อ ฟุ่มเฟือย สรุ่ยสุร่าย ทำอะไรก็คิดเรื่องความคุ้มค่าคุ้มเสียของส่วนรวมเป็น ไม่คำนวณขาดจนกระทั่งทำให้คุณภาพของงานหย่อน ไม่เผื่อมากจนกระทั่งกลายเป็นความฟุ่มเฟือยเสียหาย มีความซื่อสัตย์ ไม่ยกยอกเอาไว้เพื่อความสะดวกสบายของตนเองหรือพรรคพวกตนเอง

ถ้าที่แห่งใดก็ตามขาดคนที่คุมงบประมาณเป็นแล้ว การเงินส่วนรวมก็จะมีปัญหา เพราะแผนการเงินมั่วไปหมด ความเสียหายของงาน ความหวาดระแวงในการอยู่ร่วมกัน และชื่อเสียงไม่ดีไม่งามก็เกิดขึ้นตามมาด้วย

คนที่สามารถคุมงบประมาณได้โปร่งใสและเกิดประสิทธิภาพดีเยี่ยมขนาดนี้ เพราะถูกฝึกให้มีความอดทนต่อความลำบากตรากตรำ อดทนต่อทุกขเวทนา อดทนต่อการกระทบกระทั่ง และอดทนต่อการเหยยวงใจของกิเลสมาก่อน โดยเป็นการฝึกผ่านการใช้สอยปัจจัย 4 อย่างประหยัดสุด ประโยชน์สูง ใช้จ่ายแต่ในสิ่งที่จำเป็น และไม่ตามใจความอยากได้ อยากฟุ่มเฟือยของตนเอง

ดังนั้นถ้าลูกของเราได้รับการฝึกความอดทนมาจากที่บ้านส่วนหนึ่ง และได้เห็นแบบอย่างจากบุคคลที่คุมงบประมาณของส่วนรวมได้ดีเช่นนี้ เขาจะกลายเป็นคนที่รู้คุณค่าของความอดทน เห็นประโยชน์ของการวางแผนใช้จ่าย รู้จักใช้ข้าวของด้วยความคุ้มค่า และอดทนต่อความเหยยวงใจในสิ่งที่เป็นโทษได้ดี และส่งผลให้เขามีความเก่งในเรื่องการวางแผนใช้จ่าย และคุมงบประมาณการทำงานเป็น ตามบุคคลต้นแบบไปได้ในที่สุด

การที่ลูกซึมซับสิ่งที่ถูกต้อง 3 เรื่องนี้จากบุคคลแวดล้อมที่ดีเข้าไปอยู่ประจำใจ ก็จะทำให้เด็กได้รับการถ่ายทอดคุณธรรมความดีอย่างเต็มที่ และทำให้เขามีความเก่งในการ คำนวณคุณภาพ คำนวณเวลา คำนวณงบประมาณ ตามมาในที่สุด และเมื่อเขาลงมือทำอะไรก็ตาม เขาจะเป็นคนที่ทำงานได้มีคุณภาพ ประหยัดเวลา และประหยัดงบประมาณ ซึ่งตรงนี้คือ คุณสมบัติของการเป็นนักบริหาร หรือนักงานที่ทุกวงการต้องการตัวไปร่วมงานด้วย และนั่นคือ ความเก่งที่สร้างจากความดี ที่สร้างความเก่งให้เกิดขึ้นในตัวลูกอย่างอัตโนมัติ โดยมีบุคคลแวดล้อมที่ดีเป็นผู้ถ่ายทอดให้นั่นเอง

สรุป

การที่พ่อแม่จะสามารถถ่ายทอดความรู้ ความสามารถ และความดีที่ตนเองมีให้ แก่ลูก จนกระทั่งมากพอจะเป็นต้นทุนทางความเก่งและความดีที่ลูกสามารถยืนหยัดอยู่ในโลก กว้างนี้ได้อย่างภาคภูมิใจ สิ่งสำคัญต้องทำให้ดีที่สุดของการเป็นพ่อแม่ คือ

1) ต้องหมั่นศึกษาค้นคว้าความรู้ที่จะใช้ในการอบรมสั่งสอนลูกให้เป็นคนเก่งและดี อยู่เสมอ จึงจะทันกับพัฒนาการและทันกับปัญหาของลูก

2) ต้องไม่เปิดโอกาสให้ลูกทำเรื่องผิดศีลธรรม คือ อยู่บ้านก็ต้องแบ่งเวลาให้การ อบรมสั่งสอนลูก ผ่านการใช้สอยปัจจัย 4 ผ่านการทำงาน ผ่านกิจวัตรประจำวัน เช่น การนอน การตื่น เป็นต้น ลับหลังก็ฝากฝังครูบาอาจารย์ ญาติพี่น้อง มิตรสหาย ช่วยเป็นหูเป็นตา คอยตักเตือนบอกกล่าวลูกได้ โดยไม่ต้องเกรงใจ อย่าปล่อยให้เขามีโอกาสเดินทางผิด

ถ้าพ่อแม่ทำสองสิ่งนี้ได้ดี ลูกก็จะมีโอกาสใกล้ชิดกับสิ่งที่ถูกต้องมากกว่าจะทำตัว เหลวไหลไปในเรื่องผิดศีลธรรม ลูกย่อมคลุกคลีคุ้นเคยกับความคิด คำพูด การกระทำที่ดีจาก พ่อแม่ และบุคคลรอบข้างอยู่เป็นปกตินิสัย และหลอมละลายกลายเป็นความเก่ง และความดีที่ จะทำให้เขายืนหยัดในโลกนี้ได้ด้วยตนเองในที่สุด

2.2 ฆ่าด้วยรัก... พ่อแม่เข้าข้างลูกเมื่อทำผิด

“ความรักของพ่อแม่ ฆ่าลูกได้” คำกล่าวนี้ แม้จะขัดแย้งความรู้สึกของคนเป็นพ่อ เป็นแม่อยู่บ้าง แต่ในความเป็นจริงแล้ว กลับมีลูกจำนวนไม่น้อย ที่ต้องเสียคนเพราะ การให้ท้ายลูกเมื่อทำผิดนี้เอง ด้วยเหตุนี้ ในฐานะของคนที่เป็นพ่อแม่ หรือคนที่คิดจะมี ครอบครัวในอนาคต ก็มีสิ่งสำคัญที่จะต้องศึกษาให้มากกว่านั้นว่า ทำอย่างไรเราจึงจะเลี้ยงลูกได้ดี และทำอย่างไรตนเองจึงจะไม่พลาดไปรักลูกผิดวิธี จนกลายเป็นการฆ่าลูกด้วยรักไปได้

2.2.1 อย่าเข้าข้างลูกเมื่อทำผิด

การที่พ่อแม่เข้าข้างลูกเมื่อทำผิด ต้องถือว่า เป็นความผิดพลาดอย่างร้ายแรง เพราะทำให้ลูกหลงผิดคิดไปว่า “ทำได้ดีมีที่ไหน ทำชั่วได้ดีมีถมไป” เมื่อเด็กเติบโตขึ้นมา ก็จะมุ่งทำแต่ความชั่วเรื่อยไป ทำให้ชาตินี้ทั้งชาติของเขามีแต่ความเดือดร้อนไม่มีวันจบสิ้น

ผู้ที่เป็นพ่อแม่จึงต้องตระหนักถึงโทษของการเข้าข้างลูกเมื่อทำผิดให้มาก อย่ารักลูก ด้วยการตามใจ ถ้าลูกทำผิดต้องทำโทษ ยอมให้ลูกเจ็บเสียแต่ตอนนี้ ดีกว่าให้ชีวิตของลูกเจ็บปวดเดือดร้อนไปตลอดชีวิต

ดังนั้นการที่พ่อแม่ไม่เข้าข้างลูกเมื่อทำผิด ก็จะทำให้ลูกซาบซึ้งแก่ใจว่า ถ้าทำดี ลูกจะได้รับผลดีตอบแทนเสมอ แต่ถ้าลูกทำชั่ว ลูกจะต้องได้รับผลชั่วนั้นอย่างไม่มีวันหลีกเลี่ยงได้

2.2.2 เข้าใจหลักการถ่ายทอดนิสัย

การจะปลูกฝังคุณธรรมความดีให้ลูกนั้น พ่อแม่ต้องเข้าใจธรรมชาติของการถ่ายทอดนิสัยไปให้ลูกก่อนว่ามีอยู่ 2 ช่วง คือ

ช่วงแรก คือ การถ่ายทอดลักษณะนิสัยใจคอทางกรรมพันธุ์

การถ่ายทอดลักษณะนี้ต้องทำในช่วงตั้งแต่ลูกยังไม่มาเกิด โดยทั่วไปเมื่อปฏิสนธิวิญญานจะเกิดในครรภ์ของผู้ใด เขาจะต้องมีกรรม คือบุญหรือบาป ไกล่เคียงกับผู้ที่จะเป็นพ่อเป็นแม่ในขณะนั้น

ดังนั้นถ้าคุณพ่อคุณแม่มีร่างกายแข็งแรง มีความประพฤติดี มีจิตใจดีงามแล้ว ก็มีโอกาที่จะได้ปฏิสนธิวิญญานที่ดีมาถือกำเนิดอยู่ในครรภ์ การอบรมลูก จึงควรเริ่มตั้งแต่ว่าก่อนที่จะตั้งครรภ์ คือคุณแม่ต้องอบรมความประพฤติของตนเองให้ดี พร้อมทั้งกาย วาจา ใจ สิ่งที่ไม่ดีให้เลิกเสียให้หมด รักษาศีล 5 ให้ดี เป็นการเตรียมพร้อมให้ปฏิสนธิวิญญานที่ดีมาเกิด

นั่นคืออย่างช้าที่สุดจะต้องเริ่มอบรมตนเองให้ดีพร้อมในทันทีที่แต่งงาน และในทันทีที่รู้ตนเองว่าตั้งครรภ์ ก็ยังต้องพยายามทะนุถนอมลูกในครรภ์ให้ยิ่งขึ้นไปอีก คือต้องมีความระมัดระวังตัวให้มาก ไม่ว่าจะเป็นการเดิน การเคลื่อนไหวทุก ๆ อิริยาบถ อาหารที่รับประทาน โดยเฉพาะพวกที่รสจัด พวกของหมักดอง ของเมา พวกยาต่าง ๆ หรือแม้แต่อารมณ์ที่ไม่ดี ก็ต้องระวังอย่าให้มากระทบกระทั่ง เพราะสิ่งเหล่านี้ล้วนมีผลต่ออุปนิสัยใจคอของเด็กทั้งสิ้น

ช่วงที่สอง คือ การถ่ายทอดนิสัยใจคอจากสิ่งแวดล้อมหรือการอบรม

เมื่อลูกคลอดออกมาสัมผัสโลก ต้องรีบอบรม อย่าคิดว่าเด็กทารกไม่รู้อะไร เพราะแม้แต่การให้นมเป็นเวลา ก็เป็นการเพาะนิสัยเด็กให้เป็นคนตรงต่อเวลา การเปลี่ยนผ้าอ้อมทันทีที่เด็กทำเปียก ก็เป็นการเพาะนิสัยรักความสะอาด แม้ที่สุดการพูดจาด้วยถ้อยคำไพเราะอ่อนหวาน ก็เป็นการเพาะนิสัยอ่อนโยน

2.2.3 อย่าปล่อยให้เด็กทำผิดจนเป็นนิสัย

เมื่อแรกเกิด เด็กก็เป็นเสมือนผ้าขาวสะอาด เด็กจึงต้องการตัวอย่างหรือต้นแบบในการคิด การพูด และการกระทำ เมื่อสิ่งใดมาถึงก่อน เด็กจะรับสิ่งนั้นไว้เป็นแบบอย่าง ดังนั้นถ้าเด็กได้รับแต่สิ่งที่ดีก่อน เด็กก็จะมีโอกาสทำความดีให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไป และมีฐานกำลังความดีไว้ต่อต้านความชั่วที่เข้ามาภายหลัง ทำให้เอาตัวรอดได้ง่าย

เมื่อเด็กทำอะไรผิด ในระยะ 2-3 ครั้งแรก เด็กจะมีพิรุณให้เห็นได้ชัด ทำให้เราหาทางแก้ไขได้ทันที่ ถ้าผู้ใหญ่ไม่รู้ หรือปล่อยปละละเลย เด็กก็จะเกิดความเคยชิน ทำผิดเป็นนิสัยโดยไม่มีพิรุณให้ผู้ใหญ่จับได้ ทำให้เสียนิสัยที่ดีงามไปในที่สุด

2.2.4 รักลูกให้ถูกวิธี

การรักลูกให้ถูกวิธีไม่มีอะไรเกินการถ่ายทอดคุณธรรมดี ๆ ให้แก่ลูก เพื่อให้เขาเติบโตขึ้นมายืนหยัดบนโลกนี้ได้อย่างสมภาคภูมิ

คุณธรรมที่ต้องอบรมให้มาก หรืออบรมตลอดเวลาเลย ไม่ว่าเด็กโตหรือเด็กเล็ก ก็คือ

1. ปัญญา โดยฝึกให้เป็นคนมีเหตุผล รู้จักคิดพิจารณาเอง ไม่เป็นคนเจ้าอารมณ์ ถ้าทำได้สำเร็จ เด็กจะมีสติปัญญาเฉียบแหลม และไม่เห็นผิดเป็นชอบ

2. ความมีวินัย โดยฝึกให้เด็กเป็นคนตรงต่อเวลา รักษาความสะอาด เป็นคนซื่อตรง มีความบริสุทธิ์กาย วาจา ใจ

3. ความเมตตากรุณา โดยอาจฝึกให้เด็กรักสัตว์ รักต้นไม้ เป็นคนอ่อนโยน มีมนุษยสัมพันธ์ดี รู้จักให้อภัย

เมื่อเด็กได้รับการปลูกฝังสิ่งเหล่านี้มาตั้งแต่เล็กแล้ว โตขึ้นก็จะสามารถรองรับคุณธรรมความดีอย่างอื่นที่พ่อแม่ ครูบาอาจารย์ถ่ายทอดให้ได้เต็มที่

เมื่อรู้อย่างนี้แล้ว ถ้าคุณพ่อคุณแม่คนใดอยากจะได้ลูกดีอย่างไร ก็ให้อบรมตนเองให้ได้อย่างนี้ก่อนที่จะมีลูก แล้วต้องอบรมตนเองให้เคร่งครัดยิ่ง ๆ ขึ้นไป ในกรอบคุณธรรม 3 ประการ คือให้มีปัญญา ให้มีเมตตากรุณา และให้มีระเบียบวินัย ดังที่กล่าวข้างต้นแล้ว พ่อแม่ก็จะมีโอกาสได้ลูกดี ๆ มาเกิด สามารถเป็นต้นแบบที่ดีให้ลูกได้ และปิดหนทางที่จะฆ่าลูกด้วยรักให้หมดไป

2.3 สืบทบาทสำคัญที่ทำให้พ่อแม่ได้ลูกดี

พ่อแม่ทุกคนล้วนคาดหวังอยากจะได้ลูกของตนเองมีอนาคตที่สดใสกันทั้งนั้น แต่การปูพื้นฐานลูกให้มีนิสัยใจคอที่เหมาะสมแก่การจะก้าวไปสู่ความสำเร็จในอนาคตนั้น พ่อแม่จะต้องรู้จักวางบทบาทของตนเองในการปกครองลูกให้เหมาะสม ลูกจึงจะได้ต้นแบบที่ดี และรู้จักที่ต่ำที่สูงเวลาอยู่กับผู้ใหญ่

การจะวางตนให้เหมาะสมในการอบรมบ่มนิสัยลูกนั้น พ่อแม่ที่ดีต้องเข้าใจสภาวะจิตใจของลูก รู้ว่าความรู้สึกนึกคิดของลูกจะเปลี่ยนแปลงตามวัยและสิ่งแวดล้อม

เมื่อลูกยังเล็กอยู่ พ่อแม่จะเป็นทุกสิ่งทุกอย่างของเขา ครั้นโตขึ้นเพื่อนจะเข้ามามีอิทธิพลต่อความรู้สึกนึกคิด พอลูกเข้าสู่วัยหนุ่มสาว ความสำคัญของพ่อแม่จะลดลง และเมื่อลูกเป็นผู้ใหญ่ ลูกจะเป็นตัวของตัวเอง ต้องการความอิสระมาก ต้องการเหตุผลมากขึ้น ดังนั้น พ่อแม่จำเป็นจะต้องปรับตนเองให้เท่าทันความรู้สึกนึกคิดของลูก

การเป็นพ่อแม่ที่ดี นอกจากจะต้องทำหน้าที่ของพ่อแม่ที่ดีให้ครบถ้วนแล้ว ยังต้องวางบทบาทต่อไปนี้ให้ได้ดีอีกด้วย คือ

1. บทบาทของความเป็นครู พ่อแม่ต้องอบรมสั่งสอนลูก ชี้แจงให้ลูกรู้ว่าอะไรถูกอะไรผิด อะไรควร อะไรไม่ควร

ถ้าลูกยังเล็กนัก สอนกันด้วยเหตุผลยังไม่ได้ พ่อแม่ต้องทำเป็นตัวอย่างที่ดีให้ลูกเป็นแบบอย่าง การอบรมสั่งสอนจะต้องนุ่มนวล ค่อยพูดจาปราศรัย ไม่เอาแต่อารมณ์ การสั่งสอนด้วยไม้เรียว ควรเก็บไว้ใช้ในคราวที่จำเป็นจริง ๆ เท่านั้น ต้องปลูกฝังนิสัยรักความสะอาดให้ลูกตั้งแต่ยังเล็ก ฝึกให้รู้จักดูแลรักษาความสะอาดของตนเอง ตั้งแต่เรื่องเสื้อผ้า การอาบน้ำถูตัว แม้ที่สุดเรื่องนิสัยในการกินอาหาร อย่าปล่อยปละละเลย อย่าคิดว่าสิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องเล็กน้อย

เนื่องจากพ่อแม่เป็นครูคนแรกของลูก ใกล้เคียงลูกตั้งแต่แรกเกิด ดังนั้นการระมัดระวังปลูกฝังสิ่งที่ถูกต้องดีงาม เพื่อให้เป็นพื้นฐานความประพฤติของลูกเสียก่อน เมื่อโตขึ้นจะเป็นเหตุให้เขาสามารถรองรับความดีมาใส่ตัวได้เร็ว และมักรังเกียจความไม่เข้าท่าเข้าทางต่าง ๆ ผ่านเข้ามาได้เองโดยอัตโนมัติ

2. บทบาทเทวดา พ่อแม่ต้องมีพื้นฐานทางธรรมที่ดี จึงจะเล่นบทนี้ได้ เพราะต้องฝึกลูกให้รู้จักรักบุญกลัวบาป ความจริงเรื่องนี้ ทำได้ง่าย ๆ เช่น อ่านนิทานชาดกให้ลูกฟัง ให้ลูกสวดมนต์ทุกคืนก่อนเข้านอน สอนลูกให้รู้จักการทำบุญ ให้ทาน โดยพ่อแม่ทำให้อุปเป็นตัวอย่าง เช่น ตักบาตรทุกเช้า เป็นต้น และที่สำคัญที่สุด คือพ่อแม่ต้องมีหิริโอตตปปะ เมื่อสอนลูกไม่ให้ทำชั่วในเรื่องใดแล้ว ก็อย่าเผลอทำความชั่วนั้น ๆ ให้ลูกรู้เห็นเสียเอง

3. บทบาทพระพรหม พ่อแม่ต้องมีความเมตตากรุณาต่อลูกให้ความรักความอบอุ่น ต้องเลี้ยงดู ไม่ทิ้งขว้าง เมื่อลูกทำผิดต้องตักเตือนสั่งสอนดี ๆ ให้ลูกรู้ผิดรู้ถูก และให้อภัย ไม่ซ้ำเติม เมื่อลูกทำดีก็ชมเชยให้ภาคภูมิใจบ้าง ส่งให้ศึกษาเล่าเรียนเมื่อถึงวัยอันควร ยามเจ็บไข้ก็พยาบาลดูแลรักษา เมื่อลูกเติบโตเป็นผู้ใหญ่ถึงคราวต้องแยกครอบครัวไปสร้างหลักฐาน ก็ควรปล่อยตามใจลูกบ้าง อย่างบงการบังคับ แต่คอยให้คำแนะนำ เป็นที่ปรึกษา เป็นผู้ให้กำลังใจ พ่อแม่ต้องมีอุเบกขา คือไม่ลำเอียงเข้าข้างลูก เมื่อทำผิด

ถ้าอบรมสั่งสอนลูกมาอย่างดีแล้วแต่ลูกยังทำตัวเกะกะเกราะทำผิดกฎหมายบ้านเมืองสมควรจะต้องได้รับโทษ แม้โทษนั้นจะยิ่งใหญ่ถึงต้องติดคุกติดตะราง ก็ต้องยอม อย่ารักลูกจนถึงกับทำตนเป็นพยานเท็จ ช่วยได้เพียงไรก็ทำในสิ่งนั้น แต่อย่าทำลายความยุติธรรมของบ้านเมือง

4. บทบาทพระอรหันต์ พ่อแม่ต้องประพฤติตนอยู่ในศีลธรรมให้ดีที่สุด จะได้เป็นปูชนียบุคคล เป็นพระศักดิ์สิทธิ์ในบ้าน เป็นที่ปรึกษาชั้นดีประจำวงศ์ตระกูล เป็นที่เคารพนับถือของลูกหลานว่านเครือ ทั้งที่อยู่รวมบ้านและที่แยกครอบครัวออกไปแล้ว ต้องสร้างทั้งบุญบารมี ทั้งศักดิ์ศรี ชื่อเสียง เหล่าลูกหลานจะได้ยำเกรง นับถือ เชื่อฟัง ไม่กล้าทำความชั่วทั้งต่อหน้าและลับหลัง

เมื่อพ่อแม่ทำได้ครบทั้ง 4 อย่างดีแล้ว ชีวิตครอบครัวก็จะเป็นสุข มีแต่ความร่มเย็นกายและใจ ซึ่งย่อมส่งผลไปถึงสังคมและประเทศชาติให้ร่มเย็นไปด้วย

2.4 ทำอย่างไรลูกจะไม่เสียคน

ท่ามกลางสังคมที่ปะปนด้วยทั้งสิ่งดีและเลวนี้ นับวันคุณพ่อคุณแม่ก็ยิ่งมีความรู้สึกเป็นห่วงลูกมากขึ้น กลัวว่าลูกจะไปติดเอาเชื้อเลวมา แล้วก็จะทำให้ลูกเอาตัวไม่รอด หรือเอาดีไม่ได้ ประเด็นสำคัญจึงอยู่ที่ว่า เราจะป้องกันลูกเรา จากวินิจัยผิด ๆ ได้อย่างไร และจะปลูกฝังสิ่งที่ถูกต้องให้ลูกของเราได้อย่างไร

ความจริงเรื่องนี้สามารถพูดได้หลายแง่หลายมุม แต่ปกติของการเลี้ยงลูกให้ดีที่สุดที่ปู่ย่าตายายใช้มาตลอด ก็มีหลักอยู่ 4 ข้อด้วยกัน คือ

- 1) ทำตัวอย่างดี ๆ ให้ลูกดู
- 2) หาหนังสือดี ๆ ให้ลูกอ่าน
- 3) หาครูอาจารย์ดี ๆ ให้ลูกเรียนหนังสือ
- 4) หาเพื่อนดี ๆ ให้ลูกคบ

1) ทำตัวอย่างดี ๆ ให้ลูกดู

ข้อแรกนี้ยากที่สุด เพราะคุณพ่อคุณแม่หลาย ๆ คนก็ไม่ว่าเราดีหรือยัง เมื่อเราเริ่มต้นจะทำตัวอย่างดี ๆ ให้ลูกดู เราต้องหามิตรเป็นตัวอย่างก่อน ซึ่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ทรงให้ศีล 5 มาเป็นเครื่องวัด เพราะนี่คือปกติของคนเรา แต่สังคมทุกวันนี้ มันอยู่แบบศีลต่าง ศีลพริ้ว ศีลทะลุ แล้วอย่างนี้จะเป็นอย่างดี ๆ ให้ลูกดูได้อย่างไร

เพราะฉะนั้น เราบอกว่า ลูกไม่ดี ก็ต้องมองสะท้อนกลับว่า แล้วลูกไปได้สิ่งที่ไม่ดีมาจากที่ใด ลูกพูดไม่เพราะ ก็จำมาจากพ่อแม่ เด็กก็เหมือนผ้าขาว ไม่รู้หรอกว่าสิ่งใดถูก ถ้าเราอยากจะมีลูกเป็นคนดี ต้องมาจากพื้นฐานเบื้องต้นว่า เขารักาศีล 5 หรือไม่ แล้วจึงค่อยมาฝึกให้ลูกเก่งด้านใดก็ได้

2) หาหนังสือดี ๆ ให้ลูกอ่าน

เรื่องของการอ่านก็เหมือนกัน แนนอน เด็ก ๆ ก็ต้องมีการอ่านหนังสือ เราก็ต้องคอยดูแลกันกรอง เช่น ถ้าอ่านการ์ตูนโดราเอมอนสอนชีวิทยาอย่างนี้ เราก็อ่านไปกับเขา แต่ที่มีปัญหาอยู่ตอนนี้ก็คือ เกมส์ที่มีความรุนแรงจากอินเทอร์เน็ตบ้าง คอมพิวเตอร์บ้าง เราก็ต้องคอยดู ให้เวลาเขา ให้ความอบอุ่นเขา

สมัยก่อนโบราณบอกว่า “รักวัวให้ผูก รักลูกให้ตี” แต่สมัยนี้ต้องบอกว่า “รักวัวให้ผูก รักลูกต้องให้เวลา” แต่ถ้าเราบอกว่า ไม่มีเวลา ชีวิตมันก็ไม่สมดุล ชีวิตเรามันไม่ได้มีแต่งงานอย่างเดียว ต้องมีเวลาส่วนตัว มีเวลาครอบครัวด้วย ชีวิตจึงจะสมดุล ต้องแบ่งเวลาไปร้านหนังสือกับเขา ปลอมให้เขาเลือก ดูพฤติกรรมห่าง ๆ แล้วบางครั้งก็ต้องช่วยให้ข้อมูลเขา ตัดสินใจ แล้วลูกเราจะเลือกหนังสือดีเป็นในอนาคต

3) หาครูอาจารย์ดี ๆ ให้ลูกเรียนหนังสือ

เรื่องของครูนี้มีความสำคัญมาก เพราะครูเป็นเสมือนสิ่งแวดล้อมภายนอกที่จะมาให้อย่างไร ให้คุณธรรมในการทำมาหากิน ไม่ได้เจาะจงเฉพาะครูในโรงเรียนเท่านั้น ลูกของเราอยากจะเรียนรู้อะไรจากรอบ ๆ ตัว ต้องให้เขาอยากเรียนรู้ด้วยตนเอง เรามีหน้าที่กระตุ้นประคอง ช่วยดูแลแนวทางให้เขาเดินไปด้วยตนเอง

ส่วนครูที่โรงเรียน เนื่องจากเราไม่ได้อยู่กับเขาทั้งวัน ก็ต้องตระเวนหา จริง ๆ แล้วไม่ได้ต้องการโรงเรียนดัง ๆ แต่ต้องการสิ่งแวดล้อมดี ๆ ให้ลูก เพราะคนที่เรียนเก่งได้ที่หนึ่งก็ไม่ได้หมายความว่า จะเป็นมหาเศรษฐีของโลก ความรู้ในตำรายังต้องมีการพัฒนา เราก็ต้องสอนให้ลูกเราเข้าใจว่า เรื่องการเรียนนั้น เรียนกันตลอดชีวิต

4) หาเพื่อนดี ๆ ให้ลูกคบ

ข้อสุดท้าย คือหาเพื่อนดี ๆ ให้ลูกคบ ในมงคลสูตร ก็บอกไว้ชัดเจน ไม่คบคนพาล คบบัณฑิต แนนอนลูกของเราคบคนไม่ดี โอกาสที่ลูกจะไม่ดีก็เกิดตามไปด้วย ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะสะท้อนออกมาตอนที่เขาไม่อยู่กับเรา เราก็ต้องสังเกตให้ออก แล้วก็ให้คำแนะนำดี ๆ ด้วยเหตุด้วยผล จะไม่เรียกมาห้ามทีเดียว ปกครองเด็กก็ต้องมีกลยุทธ์ ต้องมีลูกล่อลูกชนเหมือนทำธุรกิจ เพราะนี่เรากำลังสอนเรื่องพื้นฐานการเลือกคบคนให้ลูก ซึ่งก็จะเป็นมุมสะท้อนมาสู่ตัวเราว่า แล้วเราเลือกคบเพื่อนอย่างไร

บางคนส่งลูกไปเรียนเมืองนอก ได้ปริญญาตรี ปริญญาโท ปริญญาเอก ตั้งแต่เด็ก ๆ แต่ว่าพอกลับมาแล้ว เขาไม่เชื่อคำสอนพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่เชื่อเรื่องชาตินี้ชาติหน้า เขาไม่สนใจ ไปได้มีฉันทิภูฏิกกลับมา เขาได้ความคิดนี้มาจากที่ใด ก็ได้มาจากเพื่อนที่เขาไปเรียนต่างประเทศ

พอเขากลับมาทำงานในสิ่งแวดล้อมแบบวัฒนธรรมไทย เขาพูดจาไม่มีสัมมาคารวะ ไม่รู้กาลเทศะ ใครในที่ทำงานยอมไม่ให้การยอมรับ แม้จะมีการศึกษาสูงเพียงใดก็ตาม เมื่อสังคมไม่ยอมรับ เขาทนอยู่ไม่ได้ก็เลยลาออก แล้วก็รู้สึกล้มเหลว เพราะเขาไม่รู้หรอกว่า ความรู้ในตำราอย่างเดียวไม่พอ ต้องรู้กิริยามารยาทและกาลเทศะด้วย

ดังนั้นการจะป้องกันไม่ให้ลูกเสียคน ก็ต้องสร้างสิ่งแวดล้อมทั้ง 4 อย่างนี้ให้แก่ลูก แล้วลูกก็จะเติบโตมาอย่างผู้ที่มีความคิด คำพูด การกระทำของมาตรฐานคนดีอยู่ในตัว และเราจะสามารถปล่อยให้เขาบินจากอ้อมอกเราไปสู่โลกกว้าง โดยไม่ต้องเป็นห่วงว่า เขาจะไม่ประสบความสำเร็จในชีวิตด้วยตัวของเขาเอง หรืออาจพูดสรุปแบบสั้น ๆ ง่าย ๆ เป็นภาษาชาวบ้านว่า “พ่อแม่หมดห่วง” นั่นเอง

2.5 ฝึกลูกให้ประหยัด...หลักประกันอนาคตของวงศ์ตระกูล

สิ่งที่เป็นสัญญาณบอกว่า อนาคตของลูกจะตั้งหลักตั้งฐานให้มั่นคงได้ คือ ความประหยัด แต่การจะเพาะนิสัยประหยัดให้ลูกนั้น พ่อแม่ต้องมีวิธีการที่เหมาะสม โดยมีหลักการอยู่ว่า ลูกจะมีนิสัยประหยัดได้ เมื่อพ่อแม่ประหยัดเป็นแบบอย่างให้ลูกดูเสียก่อน

การเพาะนิสัยประหยัดให้ลูก ต้องทำตั้งแต่ลูกยังเล็ก ๆ คือ

1. ฝึกลูกให้รู้จักคุณค่าของเงิน เมื่อลูกขอเงินต้องซักถามให้ละเอียดก่อนว่า จะเอาเงินนี้ไปทำอะไร มีความจำเป็นเพียงใดถึงต้องใช้เงิน ถ้าลูกขอโดยไม่มีเหตุผล ก็ไม่ควรให้ ต้องชี้แจงให้ลูกทราบด้วยว่าเพราะเหตุใดจึงไม่ให้ แม้ลูกจะไม่พอใจก็ทำใจแข็งไว้ อย่าให้เงินลูก เพื่อตัดความรำคาญ อย่าให้ลูกมีความคิดว่า เงินได้มาอย่างง่าย ๆ ต้องสอนให้ลูกรู้ว่าเงินทุกบาททุกสตางค์ที่พ่อแม่หามาได้ หมายถึงหยาดเหงื่อแรงกายของพ่อแม่ ลูกจะได้รู้จักคุณค่าของเงิน และใช้เงินอย่างคุ้มค่า

2. ฝึกให้เว้นของฟุ่มเฟือย สิ่งใดที่เป็นของฟุ่มเฟือย ไม่จำเป็น พ่อแม่อย่าซื้อหาให้ลูก ถ้าขัดไม่ได้ ก็หาอย่างอื่นที่ราคาไม่แพง แต่ใช้ทดแทนกันได้มาให้ หาวิธีอธิบายให้ลูกรู้ว่าของดี ไม่จำเป็นต้องราคาแพง ฝึกให้ลูกรู้จักใช้ของอย่างคุ้มค่า ให้ใช้ประโยชน์ได้เต็มที่ ไม่ใช่ทิ้ง ๆ ขว้าง ๆ เมื่อของเสียหายต้องสอนให้รู้จักซ่อมแซมของนั้นด้วยตนเอง

3. ฝึกให้รู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ สอนลูกให้รู้จักทำของใช้เอง เป็นการเสริมสร้างปัญญาให้ลูก โดยเฉพาะของเล่นให้ลูกรู้จักประดิษฐ์ขึ้นเอง หรือประกอบจากชิ้นส่วนเอง ลูกจะได้รู้จักช่วยตนเองเป็น และมีความภาคภูมิใจในความสำเร็จ มีกำลังใจสูงขึ้น นอกจากนั้น ควรฝึกให้ลูกรู้จักวิธีตัดทอนงบประมาณค่าใช้จ่ายของลูกเอง เพื่อลูกจะได้รู้จักวิธีอดออม และรู้จักทำงานหาเงินได้ด้วยตนเอง

4. ฝึกลูกให้รู้จักเก็บออมทรัพย์ หากระบออมสินให้ลูกสำหรับเก็บเงินที่เหลือจากค่าขนม หรือค่าใช้จ่ายประจำ พาลูกหรือสอนลูกให้เอาเงินที่เก็บออมได้ไปฝากเข้าบัญชีในธนาคาร เมื่อลูกได้เงินพิเศษจากผู้ใหญ่ในวันสำคัญของลูก เช่น วันเกิด วันขึ้นปีใหม่ ฯลฯ พ่อแม่ควรสอนให้ลูกเก็บเงินส่วนนี้ไว้ในธนาคาร เพื่อเป็นทุนการศึกษา อย่าให้ลูกรู้สึกว่าการเก็บเงินได้มาง่าย เพราะจะเป็นเหตุให้ลูกไม่เห็นคุณค่าของเงิน

5. เลือกเพื่อนที่มีนิสัยประหยัดให้ลูกคบ เพื่อนที่มีนิสัยฟุ่มเฟือย สู้ๆสู้ๆ ไม่รู้จักค่าของเงิน ต้องหาวิธีป้องกันอย่าให้ลูกไปคบหาสมาคมด้วย ส่วนเพื่อนคนใดรู้จักเก็บหอมรอมริบ ช่วยพ่อแม่ทำงานแบ่งเบาภาระทางบ้าน ต้องให้ลูกรู้จักคบหาเอาไว้จะได้ชวนกันประหยัด และชวนกันไปในทางที่ดี ที่สำคัญคือเป็นการป้องกันลูกให้ห่างออกจากคนพาลและอบายมุข ซึ่งเป็นศัตรูร้ายของความประหยัดที่แสนน่ากลัว

6. ฝึกให้ลูกรู้จักรักษาศีล 8 ในวันพระหรือวันหยุด เมื่อเห็นว่าลูกโตพอสมควรแล้ว ควรพาไปวัด หัดให้รู้จักรักษาศีล 8 เพื่อให้ลูกรู้ว่า บางสิ่งที่เราคิดว่าจำเป็นสำหรับชีวิตนั้น แท้จริงเป็นสิ่งฟุ่มเฟือย เช่น การดูหนัง ดูละคร แต่งหน้า ทาปาก แต่งตัวตามแฟชั่น สิ่งเหล่านี้เมื่อทดลองรักษาศีล 8 สักระยะหนึ่ง แล้วจะรู้ด้วยตนเองว่าไม่จำเป็นเลย และเพื่อให้ได้ผลดี พ่อแม่ต้องรักษาศีล 8 เป็นตัวอย่างให้ลูกดูด้วย การรักษาศีล 8 จะช่วยให้ลูกมีนิสัยประหยัด และรู้จักประมาณในการใช้จ่าย 4 เพื่อการดำรงชีวิตได้เอง

หากทุกครอบครัวทำได้อย่างนี้ ย่อมเป็นหลักประกันความมั่นคงด้านเศรษฐกิจของครอบครัวต่อไปภายหน้า ทรัพย์สมบัติที่พ่อแม่มอบให้เป็นมรดกก็จะไม่ถูกไปใช้ในทางวอดวายเสียหาย หรือถึงแม้พ่อแม่อาจจะไม่มีทรัพย์สมบัติมอบเป็นมรดกให้แก่เขาเลย ก็เป็นอันมั่นใจได้ว่า เขาจะสามารถสร้างฐานะทางเศรษฐกิจให้แก่ตนเองได้อย่างแน่นอน เพราะจุดรั่วไหลทางอบายมุขไม่มี

2.6 เลี้ยงลูกไม่ปลุกวินัย

ช่วงยี่สิบกว่าปีที่ผ่านมาจะเป็นเด็กรุ่นโตที่เติบโตเป็นผู้ใหญ่ในกรุงเทพฯ มักจะมีคำถามเหมือนกันว่า “ทำไมการจราจรในกรุงเทพฯ ติดขัดมาก ประเทศอื่นเขาก็มีรถยนต์กันตั้งมาก ทำไมเขาไม่มีปัญหาการติดขัดมาก ๆ อย่างเรา?”

คำถามที่ถามกันมาหลายรุ่นนี้ เป็นภาพสะท้อนของการปลูกฝังวินัยให้แก่เด็กไทยอย่างชัดเจน

หลวงพ่อรูปหนึ่งได้ให้ทัศนะในเรื่องนี้ไว้ว่า

“การจรรยาบรรณติดขัด เกิดจากการไม่ยอมลดราวาศอกให้กันและกัน ซึ่งเกิดจากความผิดพลาดในเรื่องที่คนไทยส่วนใหญ่ ใช้วิธีเลี้ยงลูกไม่ค่อยถูก

ยกตัวอย่างง่าย ๆ ถ้าลูกทะเลาะกันหรือลูกไม่ลงรอยกัน ถ้ามัวแต่จะห้ามไหม มีไม่กี่คนที่ไม่ห้าม ส่วนมากเขาจะห้าม แล้วดัดสินลงโทษ ซึ่งบางทีก็ดัดสินพลาดไป

ในทัศนะนี้ ญีปุ่นไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง เขาบอกว่ายังงี้เสียเด็กก็ไม่ดีกันจนถึงตายหรอก เพราะฉะนั้น ถ้าลูกทะเลาะกัน เขาจะไม่ห้าม เขาปล่อยให้เด็กหาวิธียุติปัญหาตัวเอง

คนโตอาจจะเกรี้ยวกราดกับน้องมากไปหน่อย แต่คนเล็กก็ต้องมีวิธีการพูดเสียงอ่อย ๆ ทำให้น่าเห็นใจ จนพี่ต้องยอม เรื่องมันก็จบ หรือถ้าพี่รังแกน้องมากเข้า น้องก็ไม่เล่นด้วย พี่ก็ต้องมาตามง้อน้อง ก็เป็นเรื่องที่เขาจะแก้ปัญหากันเอง ไม่ใช่พ่อแม่ลงมาเล่นบทผู้เสียเอง

คนไทยไม่เป็นอย่างนั้น เรื่องก็เลยกลายเป็นว่าทุกครั้งที่คนไทยมีเรื่องทะเลาะกัน ต้องมีบุคคลที่สามมาห้าม ถ้าถึงขั้นจลาจล ในหลวงต้องทรงมาไกล่เกลี่ยให้เสมอ แล้วถ้าครั้งนั้นในหลวงทรงห้ามไม่ทันแล้วจะทำอย่างไรกัน ?

นิสัยอีกอย่างของคนไทย คือความรักอิสระ คนไทยแม้ไปอยู่ต่างประเทศ ก็รวมตัวกันไม่ได้ เมื่อมีเรื่องขึ้นมาก็ไม่รู้จะหาผู้ใหญ่ที่ใดมาไกล่เกลี่ย ไม่มีตัวประสาน ขณะที่ชนชาติอื่นบางชาติ แม้ไปอยู่ต่างประเทศ เขาก็สามารถรวมตัวกันได้แน่นแฟ้น เขาไม่ต้องการให้ใครอื่นมาประสาน เขาประสานตัวของเขาเอง วินัยระดับชาติก็เป็นผลมาจากวิธีการเลี้ยงลูก

ในที่ประชุม ฝรั่งเขาโต้เถียงกันแบบเอาเป็นเอาตาย พอออกจากที่ประชุมเรื่องก็จบ ญีปุ่นก็เหมือนกัน แม้จะไม่ถูกกันเป็นส่วนตัว แต่ในที่ทำงาน เขาประชุมกันอย่างดี พอออกจากที่ประชุม ต่างคนต่างไป ไม่ยอมลงให้แกกัน แต่พอถึงเวลาเข้าที่ประชุม เรื่องส่วนรวมคือส่วนรวม ส่วนตัวคือส่วนตัว แต่คนไทยแยกอย่างนี้แยกไม่ออก นี่เกิดจากพื้นฐานในการอบรมลูก

ยังไม่พอ เรื่องที่ชาวญีปุ่นกลัวมาก คือ กลัวหมู่คณะไม่ยอมรับแต่คนไทยเฉย ๆ ตัวใครตัวมัน

ถามว่าญีปุ่นปลูกฝังอยู่นานไหม เพื่อให้คนเห็นแก่ส่วนรวม ตอบว่านานมาก ปลูกฝังกันเป็นร้อย ๆ ปี แล้วระหว่างนั้นก็เอาเลือดเอาชีวิตเป็นเครื่องสังเวยไปเยอะ เขาปลูกฝังมาตั้งแต่สมัยโชกุนปกครองประเทศ”

“เรื่องมีอยู่ว่า เนื่องจากญี่ปุ่นมีการรบบ่อยมาก ต้นฤดูฝนทุกปี โซกุนก็ส่งชามูไรมา เก็บเสบียง หมู่บ้านนี้มีกี่หลังคาเรือน ? สมมติว่ามี 100 หลังคาเรือน จะทำได้เท่าไรไม่รู้ พอถึงหน้าแล้งพวกชามูไรก็มาเอาข้าวไป 100 เกวียน เขาไม่ได้มาดูว่า แต่ละครอบครัวมี สมาชิกเท่าไร พอถึงหน้าแล้ง พวกชามูไรก็มาเอาข้าว 100 เกวียน หมู่บ้านใดได้ 100 เกวียน ก็รอดตัว แต่ถ้าหมู่บ้านใด ไม่ถึง 100 เกวียน เช่น ได้สัก 80 เกวียน ชามูไรก็เอาไป 80 เกวียน พร้อมกับเอาศีรษะของหัวหน้าหมู่บ้าน ริดเอาลูกเมียไปด้วย แล้วก็บอกว่า ปีหน้าจะมาเอาอีก 100 เกวียนบวกกับอีก 20 เกวียนที่ขาดไปในปีนี้ รวมเป็น 120 เกวียน

ก่อนจะไปก็จะแต่งตั้งหัวหน้าหมู่บ้านคนใหม่ไว้ ยังไม่พอ เมียใครลูกสาวใครยัด เอาไปหมด ความรับผิดชอบร่วมกันจึงเกิดขึ้น คนใดไม่ตั้งใจทำกิน ถ้าปล่อยไว้ในหมู่บ้าน จะทำให้ข้าวเกวียนที่ 100 ขาดไป ในหมู่บ้านจึงคัดคนพวกนี้ออก พอย้ายไปหมู่บ้านอื่นเขาก็ จะถาม และจะไม่ยอมให้เข้าหมู่บ้าน เพราะกลัวว่าจะเจอปัญหาเดียวกัน

เพราะฉะนั้น สิ่งญี่ปุ่นกลัวมาก คือการถูกขับออกจากหมู่คณะ ขณะที่คนไทยไม่เคยพบปัญหานี้ ญี่ปุ่นเขาเอาชีวิต เอาเลือดเอาเนื้อแลกมา เพราะเหตุนี้เขาจึงเข้มงวด และไม่ได้เพึ่งจะเข้มงวด แต่ได้ทำกันมาหลายร้อยปีแล้ว

ถ้าถามว่าทำไมจึงเข้มงวดกันขนาดนี้ตอบว่าประเทศของเขาอากาศหนาวก็หนาวตาย ฝนตกก็ตกเอาตาย ร้อนก็ร้อนเอาตาย กว่าจะได้ข้าวปลาอาหารมาก็แสนยาก แต่ประเทศไทย อากาศสบาย ๆ ข้าวปลาอาหารบริบูรณ์ ก็เลยเรื่อย ๆ เฉื่อย ๆ กันอย่างนี้”

“สรุปว่า การที่จรรยาของเราเป็นกันอย่างนี้ เพราะการอบรมปลูกฝัง ซึ่งก็มีข้อดี ข้อเสียอยู่ในตัว ส่วนการอบรมอย่างนั้นของเขา

ข้อดี คือ ทำให้เกิดความสามัคคี

ข้อเสีย คือ ความเป็นตัวของตัวเองหมดไป ถ้าไปเจอหมู่คณะใดหัวหน้าสับสนก็ ลูกหมู่ละเลย นี่ก็เป็นความเดือดร้อนของเขา ถึงคราวที่เขาต้องปราบก็ต้องปราบกันแรง ๆ ปราบกันชนิดเอาเป็นเอาตาย ไร้หน้าใครก็ได้ เพราะว่ามากันทั้งหมู่ ของเขามากันอย่างนี้

ส่วนประเทศของเรารักอิสระ อิสระกันจนถนนหนทางไม่พอแบ่งให้กันใช้ เลยติดกัน เป็นแพ วันละหลาย ๆ ชั่วโมง รู้อย่างนี้แล้ว ก็ต้องอดทนและค่อย ๆ แก้ไขนิสัยเอาแต่ใจตัวให้ ลดลงเสียบ้าง เริ่มที่ตัวเราเองเป็นคนแรก

ดังนั้น การแก้ไขปัญหาราจรติดขัดในระยะยาว จึงต้องแก้กันที่ปลูกวินัยเด็กไทย ทั้งประเทศให้ดีกว่าก่อนเป็นอันดับแรก”

จากมุมมองตามที่หลวงพ่อก่านเล่าให้ฟังนี้ ก็ทำให้เราได้ข้อคิดว่ารณงค์ในประเทศไทยญี่ปุ่นก็ไม่ได้หายไปกว่าประเทศไทยเลย แต่การที่ญี่ปุ่นแก้ปัญหาเรื่องส่วนรวมได้นั้นเป็นเพราะเขาถูกปลูกฝังเรื่องวินัยต่อส่วนรวมอย่างเข้มข้น การที่ลูกของเราจะยืนหยัดอยู่ในโลกกว้าง และสามารถนำพาส่วนรวมไปรอดได้ พ่อแม่ต้องทุ่มเทฝึกนิสัยเรื่องวินัยส่วนตัว และส่วนรวมอย่างจริงจัง แล้วลูกของเราจะก้าวไปได้ไกลในโลกกว้าง อย่างที่คนญี่ปุ่นสร้างประเทศญี่ปุ่นให้ก้าวไกลในโลกกว้าง เป็นตัวอย่างให้เราได้ประจักษ์แล้วนั่นเอง

2.7 พ่อแม่จำ...อย่าให้หนูเป็นลูกทึบ

ปัญหาน่าเป็นห่วงของคนเป็นพ่อแม่ในยุคนี้ก็คือ ไม่ค่อยจะมีเวลาให้กับลูกมากนัก เพราะเวลาส่วนใหญ่ของพ่อแม่ต้องหมดไปกับการทำมาหาเลี้ยงครอบครัว ทางออกของพ่อแม่ก็คือ การแก้ปัญหาด้วยการฝึกให้ลูกดูโทรทัศน์ฆ่าเวลา หรือจะพูดว่า “ปล่อยให้โทรทัศน์เลี้ยงลูกก็คงไม่ผิด”

จากการแก้ปัญหาด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ดังกล่าว ก็เป็นผลให้พ่อแม่ต้องมานั่งกลุ้มอกกลุ้มใจกับพฤติกรรมที่เปลี่ยนไปในทางก้าวร้าวของลูก มีการใช้คำพูดหยาบคาย ทะเลาะลามกเกินเด็ก เป็นต้น โดยพ่อแม่เองก็ไม่ทราบว่าเป็นเพราะสาเหตุอะไร

กว่าจะรู้ว่า มีสาเหตุมาจากการปล่อยให้เด็ก ซึ่งยังไม่รู้ว่า อะไรถูก-ผิด ดี-ชั่ว บุญ-บาป ควร-ไม่ควรทำ ดูรายการโทรทัศน์ที่ไม่เหมาะสม เด็กก็รับเอาพฤติกรรมไม่ดีเข้ามาเป็นนิสัยเสียแล้ว พ่อกับแม่ก็เลยต้องมาแอบนั่งน้ำตาตก กลุ้มอกกลุ้มใจ และเริ่มรู้สึกว่าการที่เราเหนื่อยยากลำบากลำบนหาเงินทองมาให้ลูกได้สุขสบายทางวัตถุ ช่างไม่คุ้มค่ากับการเสียลูกดี ๆ ไปคนหนึ่งเสียเลย

ดังนั้นเพื่อเป็นแนวทางการแก้ไข หรือป้องกันไม่ให้เหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้นในครอบครัวของเรา พ่อแม่จึงควรมีหลักพิจารณาดังนี้

ประการที่ 1 พ่อแม่ควรตระหนักในใจไว้เสมอว่า ถ้าไม่แบ่งเวลาให้ลูกบ้าง ลูกจะต้องมีวินัยเสียแน่ ๆ เพราะรายการโทรทัศน์ส่วนใหญ่จะเน้นไปในเรื่องเพศเสียมาก เด็กดูแล้วย่อมหมกมุ่นในกาม เพราะคิดว่าสิ่งที่เห็นนั่นคือความถูกต้องเหมาะสม

ประการที่ 2 พ่อแม่ควรคัดรายการโทรทัศน์ที่ประเทืองปัญญาให้ลูกดู โดยแบ่งเวลาดูให้ชัดเจน ยิ่งตั้งเป็นระเบียบวินัยประจำบ้านได้ยิ่งดี แต่อย่างไรก็ตาม การจะให้ลูกดูโทรทัศน์แล้วไม่ติดนิสัยเสีย ๆ จากรายการต่าง ๆ นั้น มีหลักการ 3 ประการคือ

1. ต้องไม่ทำให้เสียงาน พ่อแม่ต้องไม่ปล่อยให้ลูกดูทีวีตามอำเภอใจ โดยแบ่งเวลาไว้สำหรับการทำการบ้าน ทบทวนบทเรียน อ่านตำราหรือช่วยงานบ้าน พ่อแม่ควรจัดเวลาให้เหมาะสม อย่าปล่อยให้ดูทีวีจนดึก เพราะจะทำให้ลูกพักผ่อนไม่เพียงพอ และยังก่อให้เกิดนิสัยไม่ดีต่าง ๆ ตามมามากมาย เช่น ชอบตื่นสาย เจ้ามารยา โกหกเก่ง เป็นต้น เหตุที่เป็นเช่นนี้ เพราะเมื่อลูกพักผ่อนไม่เพียงพอ หรือทำการบ้านไม่สำเร็จ ลูกจะไม่อยากไปโรงเรียน เลยหาทางโกหกพ่อแม่ว่า ไม่สบายบ้าง ปวดท้องบ้าง ปวดหัวบ้าง พ่อแม่รู้ไม่ทัน ลูกก็ยิ่งจะได้ใจหาอุบายต่าง ๆ นานามาโกหกพ่อแม่ เพื่อจะได้ไม่ต้องไปโรงเรียน

2. ต้องไม่ทำให้เสียศีลธรรม เรื่องที่ให้ลูกดู ต้องไม่เป็นเรื่องที่ไร้ศีลธรรม ไร้สาระ เช่น เรื่องเกี่ยวกับการจ้องเวรล้างแค้น ตื่นเต้นน่ากลัว ยั่วยุอารมณ์ทางเพศ เป็นต้น

3. ต้องส่งเสริมศีลธรรม พ่อแม่ควรเป็นผู้เลือกกำหนดให้ลูกดูในเรื่องที่ส่งเสริมคุณธรรมและประเพณีปัญญา เช่น เรื่องเกี่ยวกับการเสียสละ ความเมตตากรุณา ความกตัญญู เช่น เรื่องที่เกี่ยวกับวิทยากร ความรู้ด้านศิลปวัฒนธรรม เป็นต้น เพราะจะทำให้เด็กรู้จักประเทศชาติของตนเอง เผ่าพันธุ์ของตนเองชัดเจนขึ้น และจะเป็นพื้นฐานให้เด็กมีวิสัยทัศน์กว้างไกลในอนาคต

แต่การที่ลูกจะเชื่อฟังคำสอนนั้น พ่อแม่ต้องทำตนให้เป็นแบบอย่างที่ดีของลูกก่อน ลูกจึงจะเชื่อฟังคำสอน ถ้าคุณพ่อคุณแม่ยังติดโทรศัพท์นั่งอมแงม ก็คงจะห้ามลูกไม่ให้ติดโทรศัพท์ไม่ได้ยาก ดังนั้น ระหว่างนิสัยของลูกกับรายการโทรทัศน์สุดโปรด พ่อแม่ก็ควรจะต้องเลือกการปลูกฝังนิสัยที่ดีให้แก่ลูกเป็นอันดับแรก

2.8 ลูกติดอินเทอร์เน็ต

ยุคนี้เป็นยุคข้อมูลข่าวสาร นอกจากเยาวชนส่วนใหญ่จะติดทีวี ติดโทรศัพท์ติดวิดีโอแล้ว ก็ยังมีอินเทอร์เน็ตให้ติดเพิ่มเข้าไปอีก ซึ่งตรงนี้เราก็ต้องยอมรับว่าสื่อมีทั้งคุณและโทษ ถ้าคนใช้ไม่เป็น ก็ตกเป็นทาสได้ทั้งนั้น ไม่ว่าเด็กหรือผู้ใหญ่

ในกรณีของเด็กวัยรุ่น ถ้าผู้ใหญ่ยิ่งห้ามก็เหมือนยิ่งยุ คุณพ่อคุณแม่ก็ต้องอนุญาตให้ดูได้ แต่ก็ต้องกำหนดเวลาในการดู เช่น กำหนดว่าเวลานี้เป็นเวลาเล่นอินเทอร์เน็ต เวลานี้เป็นเวลาทบทวนหนังสือเรียน เวลานี้เป็นเวลาสวดมนต์ไหว้พระ เป็นต้น

นอกจากนี้ คุณพ่อคุณแม่ก็ต้องสอนให้เด็กใช้อินเทอร์เน็ตหรือดูโทรทัศน์ให้เป็นด้วย คืออย่าให้ลูกนอนดึก เพราะถ้าเด็กนอนดึก เด็กจะไม่อยากตื่นเช้า ทำให้บางวันคุณพ่อคุณแม่ก็ต้องดุลูก ต้องมีปากเสียงกันแต่เช้า ซึ่งก็เท่ากับฝึกลูกให้เถียงพ่อเถียงแม่ ฝึกให้เด็กมีมารยา มีเหลี่ยมมีคูกับพ่อแม่ และโกหกเก่งอีกด้วย

การที่ฝึกให้ลูกรู้จักทำอะไรเป็นเวลา จะทำให้ผลการเรียนของลูกดีขึ้นมาก เมื่อเด็กโตขึ้นจะรู้จักแบ่งเวลาเป็น มีเหตุผล ไม่ทำอะไรตามอารมณ์

เรื่องการปรับเวลานี้ สามารถแก้ปัญหาเรื่องเด็กติดทีวี ติดอินเทอร์เน็ตอย่างได้ผล มาหลายครอบครัวแล้ว

ยกตัวอย่างเช่น ครอบครัวของอาจารย์สอนภาษาอังกฤษท่านหนึ่ง มีอยู่ช่วงหนึ่งที่สามีของท่านต้องไปเรียนต่อต่างประเทศ ที่บ้านจึงมีแต่ผู้หญิงกับเด็ก ท่านก็เลยขอร้องให้น้องชายมาอยู่เป็นเพื่อน และได้คอยช่วยดูหลาน ๆ ด้วย

อาจารย์ท่านมีบุตรอยู่ 3 คน ดูแล้วก็เป็นที่ฉลาด แต่กลับเรียนไม่ดี น้องชายของอาจารย์สังเกตพบเรื่องนี้เข้า ก็เลยค้นหาสาเหตุ ในที่สุดก็พบว่า หลาน ๆ ถูกปล่อยให้ดูทีวีจนดึก จึงนำเรื่องนี้มาปรึกษากับพี่สาว

พออาจารย์ท่านทราบสาเหตุเข้า ก็เลยตั้งเป็นกฎของบ้านขึ้นมาว่า พอสามทุ่มหลังข้าวจบแล้ว ต้องปิดทีวี เมื่อเป็นอย่างนี้ ลูก ๆ ของอาจารย์ก็ได้เข้านอนตอนสามทุ่ม สุขภาพเด็กก็ดี พอเข้ามิด เด็ก ๆ ก็ตื่นขึ้นมาตอนตี 4 ครึ่ง บางวันก็ตี 5 ลูกขึ้นมาดูหนังสือกันจนกระทั่งเช้า แล้วก็อาบน้ำแต่งตัวไปโรงเรียน

ผลปรากฏว่า เทอมต่อมา ลูกของอาจารย์ ซึ่งแต่เดิมสอบได้เลขที่กลาง ๆ ของห้อง ผลการเรียนก็ก้าวกระโดดขึ้นมา

จากลูกคนโต ที่เคยสอบได้ที่ 14 ของห้อง ก็กระโดดขึ้นมาเป็นที่ 4 ลูกคนที่ 2 เคยสอบได้ที่ 7 ก็ขึ้นมาเป็นที่ 2 ส่วนลูกคนเล็ก ก็สอบได้ที่ 1 ตามเดิม เพราะเขายังเล็กอยู่ ยังไม่ค่อยรู้เรื่องอะไร แต่พออีกเทอมต่อมา ลูกคนโตกับลูกคนรองของท่าน ก็สอบได้ที่ 1 ทั้งคู่

วันที่ลูกทั้ง 3 คนของอาจารย์จบจากโรงเรียน ผลปรากฏว่าได้ที่ 1 ของโรงเรียนทั้ง 3 คน

การตั้งกฎเวลาอ่านหนังสือ เวลานอน เวลาตื่น ให้ลูกอย่างนี้ จะไม่ใช่ส่งผลดีแค่ผลการเรียนของเด็กเท่านั้น แต่จะรวมถึงการตัดสินใจของเด็กด้วย เพราะเด็กบางคนตัดสินใจได้ว่าอะไรถูก อะไรผิด แต่ตัดสินใจจากการทำผิดทั้งที่รู้ไม่ได้ พอโตเป็นผู้ใหญ่ก็เลยสร้างปัญหาสังคมให้เห็นกันบ่อย ๆ สาเหตุก็เพราะเมื่อตอนเล็ก ๆ ไม่เคยถูกฝึกการตัดสินใจจากสิ่งที่ถูกใจ เพื่อทำสิ่งที่ถูกต้อง เช่น ตัดใจจากรายการทีวีเมื่อถึงเวลาเข้านอน เป็นต้น

การที่บ้านใดตั้งกฎเหล็กเรื่องเวลาไว้เป็นกติกาประจำบ้านอย่างนี้ จะเป็นการฝึกให้ลูกตัดสินใจได้และตั้งใจเป็นตั้งแต่เล็ก ซึ่งจะเป็นพื้นฐานสำคัญที่จะทำให้เขาตัดสินใจในทุกเรื่องที่เขาไปเกี่ยวข้องได้อย่างถูกต้อง แม่นยำ มีข้อมูล หลักการ เหตุผล และหลักฐานอ้างอิงรองรับอยู่เพียบพร้อม กลายเป็นคนดีที่เฉลียวฉลาดพร้อมต่อการทำงานใหญ่ได้ในอนาคต

2.9 ลูกสาวแต่งตัวโป้

มีผู้ใหญ่ทางราชการท่านหนึ่งมาขอคำปรึกษากับหลวงพ่อรูปหนึ่ง ในเรื่องปัญหาการแต่งตัวของเด็กวัยรุ่นสมัยนี้

ท่านบอกว่า “ลูกสาวสมัยนี้แต่งตัวกันน่ากลัว มีทั้งสายเดี่ยว เกะอก โชว์สะดือ ทับทั้นทั่วเมือง เป็นต้นเหตุให้เกิด ปัญหาอาชญากรรมทางเพศเพิ่มขึ้นมาก ซึ่งก็ยังไม่รู้จะแก้ไขอย่างไรในเวลานี้”

หลวงพ่อบอกท่านตอบคำถามแล้ว ใครที่อยู่ฟังในวันนั้นต่างก็เห็นว่าเป็นแนวทางแก้ปัญหาคำที่ดีสำหรับครอบครัว ที่กำลังมีลูกสาวขณะนี้ จึงขออนุญาตนำมาเล่าให้ฟังในที่นี้

หลวงพ่อบอกท่านให้ความเห็นเรื่องนี้ว่า

“หลวงพ่อบอกเองไม่ได้มองว่า การที่เด็กแต่งตัวโป้ เพราะเด็กทำตามแฟชั่น แต่มองว่าเรื่องนี้เป็นความผิดพลาดในการเลี้ยงดูลูกของคุณพ่อคุณแม่ และการอบรมสั่งสอนลูกศิษย์ของคุณครู

ถ้ามองให้ชัดจะพบว่า จุดเริ่มต้นของเรื่องนี้มีมาก่อนที่เด็กจะโตเป็นวัยรุ่น แล้วมาแต่งตัวโป้เป็นแฟชั่นชั่วยุคชั่วเวลาหนึ่ง ปัญหานี้ก่อตัวมาตั้งแต่สมัยที่ลูกสาวของเขายังเป็นเด็ก อาจจะขึ้นอนุบาลหรือประถมก็ตาม แต่เพราะความที่ทั้งพ่อแม่และครูจับประเด็นผิดว่า การให้เด็กมีความคิดสร้างสรรค์และกล้าแสดงออก จะต้องมาเดินยั่วยุกกามารมณ์บนเวทีเลยปลูกฝังความคิด เรื่องกามตั้งแต่ตอนนั้น โดยจับเด็กมาฝึกเต้นออกแบบท่าเต้นให้ยั่วยุกกามารมณ์เข้าไว้ พอฝึกเสร็จ เต้นเก่งแล้ว ก็จับมาเขียนคิ้วทาปาก จับมาแต่งตัวใส่สายเดี่ยว เปิดสะดือ นุ่งกระโปรงสั้น แล้วก็ส่งขึ้นไปบนเวที เมื่อคุณพ่อคุณแม่หรือคุณครูเห็นเด็กเต้นก็รู้สึกว่าการนี้น่ารักดี กล้าแสดงออก ก็คิดว่าประสบความสำเร็จแล้ว

แต่ปัญหาไม่ได้หยุดแค่นั้น เพราะเมื่อลูกสาวโตขึ้น ความที่ทั้งบ้านและโรงเรียนฝึกให้แต่งตัวโป้ ฝึกให้เต้นยั่วชวนตั้งแต่เล็ก พอคุณพ่อคุณแม่อยากจะให้หยุดเต้น หยุดโป้ เด็กก็หยุดไม่ได้ เพราะโป้จนเคย ยั่วชวนเพศตรงข้ามจนเคย ความรู้สึกอายก็เลยหมดไป

ปัญหานี้จึงอยู่ที่การฝึกให้เด็กแต่งตัวโป๊ เติ้นยั้วกามารมณ์ตั้งแต่เล็ก เพราะการฝึกดังกล่าวเป็นการเร่งให้เด็กเป็นหนุ่มเป็นสาวเร็วเกินวัย เมื่อเด็กกามกำเริบตั้งแต่ยังไม่อดนมอย่างนี้จะให้ไปโทษใครก็ต้องโทษพ่อแม่และครูนั้นแหละ ที่ไปเชียร์ลูกให้ทำอย่างนั้นเพราะฉะนั้น ถ้าจะแก้ไขเรื่องนี้ ก็ต้องฝึกให้รู้จักการนุ่งการห่ม กิริยามารยาทที่ถูกต้องมาตั้งแต่เด็กนั้นแหละ จึงจะแก้ไขได้

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ตรัสเกี่ยวกับเรื่องการนุ่งห่มไว้ว่า ห้ามนุ่งชั่ว ห่มชั่ว

“**นุ่งชั่ว** คือ การนุ่งที่ชายผ้าสูงเกินกว่าครึ่งหน้าแข้ง”

“**ห่มชั่ว** คือ การที่ห่มข้างบนแล้วเปิดไหล่ให้เห็นทั้ง 2 ข้าง”

สมัยก่อน ปู่ย่าตาทวดเมื่อเห็นลูกหลานมีแววไม่เข้าท่าเข้าทาง เด็กผู้หญิงเขาก็จับให้นุ่งผ้าถุงครึ่งหน้าแข้งมาตั้งแต่เล็ก เพราะฉะนั้น พอโตขึ้นมาเป็นสาว จะให้นุ่งผ้าเหนือหัวเข้าขึ้นมา เป็นตายอย่างไร เขาก็ไม่นุ่ง แต่นี่ถ้าตั้งแต่เล็กก็ให้ลูกนุ่งกระโปรงสั้น พอโตขึ้นมา จะให้ลูกนุ่งกระโปรงคลุมถึงหน้าแข้ง เขาก็ไม่นุ่ง เพราะคุ้นชินกับการนุ่งสั้น ๆ มาแล้ว

การปล่อยให้ลูกสาวเรา หลานสาวเรานุ่งชั่วห่มชั่วมานาน จึงเป็นต้นเหตุให้เกิดปัญหาโสเภณีเด็ก เกิดบาร์ คลับ แหล่งอบายมุขต่าง ๆ ระบาดอย่างหนัก

ถ้าจะแก้ไขเรื่องนี้ เราก็ต้องมาทำความเข้าใจลูกก่อนว่า วัตถุประสงค์ของการนุ่งห่มเสื้อผ้า คือ

1. เพื่อบำบัดความร้อนหนาว
2. เพื่อกันแดด กันลม กันฝน และกันสัตว์เลื้อยคลานทั้งหลายมาได้ตอม
3. เพื่อปกปิดอวัยวะที่น่าละอาย

ถ้าพ่อแม่สอนให้ลูกรู้จักวัตถุประสงค์การใช้เสื้อผ้าที่ถูกต้องให้แก่ลูกตั้งแต่เล็กอย่างนี้ เด็กจะไม่คิดฟุ้งซ่านในเรื่องเพศตั้งแต่เล็ก และต้องรีบป้องกันต่อไป ด้วยการนำลูกหลานของเรามาสดมนต์ นั่งสมาธิก่อนนอน สอนให้กราบพ่อ กราบแม่ก่อนนอน ถ้าทำอย่างนี้เป็นประจำ ปัญหานี้ก็มีสิทธิ์แก้ได้ และคุณพ่อคุณแม่ก็มีสิทธิ์ได้ลูกแก้วในอนาคต”

จากคำสอนของหลวงพ่อนี้เอง ทำให้เราทราบความจริงว่า ปัญหาลูกหลานแต่งตัวโป๊ เติ้นยั้วกามทางเพศเต็มถนนอย่างทุกวันนี้ จะหมดไปอย่างแน่นอน ถ้าคุณพ่อคุณแม่ไม่สอนให้เขาแต่งตัวโป๊ตั้งแต่เล็ก ๆ แล้วปัญหาอาชญากรรมทางเพศก็จะลดลงไป หรืออาจหมดไปได้ในที่สุด